

Jukka Halttunen

Omituisia rakkaustarinoita

Omituisia rakkaustarinoita

Jukka Halttunen

OMITUISIA
RAKKAUSTARINOITA

© 2020 Jukka Halttunen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-2479-8

Sisällys

ENDLESS	7
IN OTHER WORLDS	45
SOMETHING IN THE SKY	99
ERIDANUS	155
WONDERLAND	219

ENDLESS

1. Valokuva

Nähdessäni Ginan ensi kertaa tämä oli juuri astunut ulos pienestä vaatekaupasta ja lähtenyt kävelemään verkkaisesti pikkukaupungin pääkatua minusta poispäin. Minä olin juuri pysähtynyt vilkaisemaan taivaalle, jossa pieni poutapilvi oli hetkeksi peittänyt kuumana paahuttavan auringon. Se tarjosi vain hetkellisen helpotuksen; kohta aurinko tuli uudelleen näkyville ja iltapäivä jatkui tukahduttavan kuumana.

Gina kiinnitti huomioni kahdesta syystä. Ensiksi, hän näytti muodikkaassa hellemekossaan ja ostoskassi kädessään turistilta kuten minä. Toiseksi, hänen kaltaisensa hoikka, ruskeahiuksinen ja -silmäinen kaunotar olisi kiinnittänyt kenen hyvänsä miehen huomion missä hyvänsä. Täällä pienen Välimeren saaren pienessä kylässä hän erottui lisäksi muutenkin selvästi paikallisista, sillä hänen koko olemuksensa viestitti kaupunkilaisuutta.

Ginan kauneus olisi luullakseni tuntunut useimmista miehistä uhkaavalta, eivätkä monet heistä olisi siksi uskaltaneet lähestyä häntä ennalta varmoina torjutuksi tulemisesta. Minä en sen sijaan arastellut, koska tiesin että tämän nuoren naisen kauniin ulkokuoren alla sykki lämmin sydän.

Käännyin seuraamaan Ginaa. Tämä kulki pitkin kylän pääkatua verkkaisella vauhdilla, silmäillen ympäristöään raukean tyytyväisin ilmein. Katselin itsekin kävellessäni myös ympärilläni, välttäen katselemasta vain seuraamaani naista.

En tiennyt olisiko tätä syrjäistä pientä lomaparatiisia pitänyt kutsua pikkukaupungiksi vai kyläksi, enkä juuri tässä tilanteessa muistanut edes sen nimeä. Asukkaita oli ehkä muutama tuhat. Näytti kuin heidän aikansa olisi pysähtynyt paikalleen jo vuosikymmeniä sitten. Pidín siitä.

Otsani tuntui kostealta. Pyyhkäisin sitä ties kuinka monetta kertaa. Lämpötilan varjossa täytyi olla yli 30 astetta, mutta täällä keskellä katua varjoja ei ollut. Onneksi hienoinen tuulenvire tarjosi viilennystä kaltaisillemme satunnaisille kulkijoille. Ginakaan ei pitänyt kiirettä kävellessään ja tutustuessaan ympäristöönsä, kenties juuri kuumuuden takia.

Olin seurannut Ginaa vasta muutaman minuutin, kun hän pysähtyi tarkastelemaan kadun varteen myyntikojunsa pystyttäneen vanhan naisen tarjoamia matkamuistoja. Niistä suurin osa oli pieniä käsin maalattuja vanhoja tauluja, joiden ajan patinoimat kehykset olivat taidokasta työtä.

Joukossa oli kuitenkin myös modernimmalla tyyllillä kehystettyjä taidevalokuvia, joista monet olivat mustavalkoisia. Gina kumartui katsomaan yhtä niistä tarkemmin. Hän kurtisti kulmiaan ja otti tarkastelemaisensa valokuvan käteensä. Siinä oli selvästi jotakin erityisen kiinnostavaa. Samalla hetkellä seisoin jo Ginan vierellä.

“Upea valokuva!” sanoin ja vaikka kyseessä oli oikeastaan vain pikaisesti keksitty keskustelun avaus, tarkoitin sitä kyllä ihan oikeasti.

Gina kääntyi katsomaan minua yllättyneenä. Hänen hetkellinen hämmennyksensä vaihtui nopeasti ystävällisyydeksi. Turisti oli vain tullut juttelemaan toiselle, ei sen kummempaa.

“Niin on”, hän vastasi.

Katselin valokuvaa tarkemmin ja aloin aivan oikeasti hämmästellä sen esittämää näkymää. Näytti siltä kuin kuva olisi otettu avaruudessa, ilmeisesti Maata kiertävällä radalla. Etualalla erottui maapallo, tarkemmin sanoen sen yöpuoli joka oli pimentynyt luonnottomalla, suorastaan aavemaisella tavalla. Missään kohden planeetan pintaa ei nimittäin erottunut valoja.

Kuva olisikin ollut pelkkä musta, vaikeasti tunnistettava kaareva muoto ellei jostakin kuvan ottajan takaa olisi kajastanut sen verran valoa, että mantereiden ääriviivat pystyi erottamaan planeetan pinnalla. Kuvan yläreunassa näkyi aurinko, vahvistaen päivän olevan kuvaajasta katsoen planeetan toisella puolella. Takaapäin kajastava valo oli selvästikin täysikuu.

“Miten ihmeessä tuollainen kuva on ollut mahdollista ottaa?” Gina ihmetteli ääneen.

“Siis tietysti avaruudesta voi tuollaisen kuvan napata, mutta miten maapallon pinta voi olla noin valoton?”

Katsoimme kuvaa hetken aikaa vaitonaisina. Rikoin itse hiljaisuuden.

“Se on hyvä kysymys. Maapallo ei ole koskaan noin pimeä. Ihan kuin puoli planeettaa kärsisi sähkökatkosta yhtä aikaa. Tuo valo mikä siinä näkyy, heijastuu kuvaajan takana olevasta täysikuusta.”

Gina tarkasteli kuvaa vielä hetken ja teki sitten päätöksensä.

“Siinä on hieno tunnelma, taidan ostaa sen.”

Sen sanottuaan hän kuitenkin kääntyi katsomaan minua ilkkurinen pilke tummanruskeissa silmissään.

“Vai halusitko sinä ostaa sen?”

Olin lumoutunut Ginan kauneudesta. Hänen tummanruskeat hiuksensa oli kammattu ja sidottu taakse, ja Välimeren aurinko heijasteli niistä kiiltävän mahongin värisävyjä.

“Saanko ostaa sen sinulle?”

Ginan kasvoilla käväisi epäuskoinen ilme.

“Miksi sinä sen minulle ostaisit?”

Taisin yrittää edetä liian nopeasti. Vastaustani odottamatta Gina kääntyi maksamaan valokuvan myyntikojua pitävälle vanhalle naiselle. Kun kaupat oli tehty, hän kääntyi uudelleen puoleeni.

“Taidat olla turisti täällä?”

Nyökkäsin.

“Lomamatkalla vanhempieni ja nuoremman veljeni kanssa. Entä sinä?”

“Olen lomalla myös, tosin vanhempani asuvat täällä suuren osan vuotta. Heillä on iso huvila parin kilometrin päässä keskustasta, meren rannalla. Vierailen heidän luonaan kesäisin aina kun se on mahdollista.”

Gina virnisti.

“Eli en siis ole aivan niin turisti kuin sinä.”

Ojensin hänelle käteni.

“Minun nimeni on Neil.”

Gina katsoi minua pikaisesti silmiin ja saatoin jo nyt nähdä niissä kiusoittelevan huumorin ohella myös lämpöä ja minuun kohdistuvaa positiivista kiinnostusta.

“Olen Gina”, hän sanoi, tarttui ojennettuun käteeni ja puristi sitä ystävällisesti.

“On ilo tutustua sinuun, Gina.”

“Missä vanhempasi ja veljesi ovat?”

Kohautin olkiani.

“En ole aivan varma. Jätin heidät hotellille kun lähdin katselemaan ympärilleni puolisen tuntia sitten. Nyt on kuumin aika päivästä ja äitini halusi levätä. Itse asiassa myös veljeni oli levon tarpeessa. Meillä on iso ikäero – hän on vasta kuusivuotias.”

Gina nyökkäili katsellen minua silmiin asetellessaan samalla juuri ostamaansa kuvaa käsilaukkuunsa.

“On varmaan hienoa kun on sisaruksia, etenkin noin nuoria.”

“Eikö sinulla ole?”

Gina pudisti päätään.

“Ei. Olen ainoa lapsi.”

Hän piti pienen tauon ja väläytti minulle sitten ilkikurisen, mukamas viattoman hymyn.

“Täysin pilalle hemmoteltu.”

“Itse asiassa minulla on kolmekin sisarusta”, kerroin vuorostani.

“Molemmat siskoni ovat kuitenkin teini-iässä eivätkä malta matkustaa vanhempieni kanssa. Heillä on omat juttunsa kotipuolella.”

Erotin Ginan tummanruskeissa silmissä huumorin pilkahduksen.

“Muistan kyllä että se oli sellaista siinä iässä”, hän sanoi.

Viittasin korkealla taivaalla helottavaan aurinkoon.

“Täällä auringossa on aika tukalaa tähän aikaan päivästä. Ajattelin mennä seuraavaksi varjoon nauttimaan viileää juomaa. Et antanut minun ostaa sinulle valokuvaa – ehkä voisin sen sijaan tarjota sinulle juotavaa?”

Ginan kasvoilla käväisi ovela ilme, ja hän näytti olevan sanomaisillaan jotakin mikä sitten jäi kuitenkin sanomatta.

“Mikäpä siinä, pieni lepotauko voisi olla ihan paikallaan”, hän sanoi.

Viittasin häntä seuraamaan itseäni.

2. Astronautti

Kylän pääkadun varrella, vain parinsadan metrin päässä kuvia myyneen vanhan naisen kojusta sijaitsi rauhallinen kahvila, jonka sisäpuolta viilensi meidän onneksemme erinomaisesti toimiva ilmastointi.

Ohjasin Ginan sisään ja kysyin mitä hän halusi juoda. Päädyimme kumpikin valitsemaan jääkaappikylmän virvoitusjuoman ja istuuduimme lasit kädessä ikkunapöytään. Gina tuntui edelleen nauttivan kiusoittelemisestani.

“Onko sinulla useinkin tapana poimia nuoria naisia mukaasi lomakohteittesi kaduilta?” hän kysyi maisteltuaan juomaansa ensimmäisen kerran.

“Ei toki”, vastasin liioitellun viattomalla äänellä.

“En ole tehnyt sellaista koskaan aiemmin. Nyt se vain tuntui luontevalta, koska emme selvästi ole kumpikaan paikallisia ja vaikutit minusta todella mukavalta. Lisäksi minua ihan oikeasti kiinnosti se kuva jonka ostit. Ehkä meitä kiinnostavat muutenkin samanlaiset asiat.”

Ginaa nauratti hiukan mutta hän vakavoitui nopeasti ja saatoin lukea hänen katseestaan, että hän suhtautui minuun edelleen positiivisesti ja aidosti kiinnostuneena. Hänellä oli pieni kauneuspilkku hiukan ylähuulen yläpuolella, lähellä oikeanpuoleista suupieltä. Pidän tavasta, jolla se liikkui hänen puhuessaan.

“Kerro lisää perheestäsi”, ehdotin.

“Sanoit, että teillä on huvila tässä lähistöllä?”

Gina nyökkäsi.

“Kyllä, keskustan länsipuolella, meren rantaan viettävässä rinteessä. Villa di Casiraghi on kuulunut perheellemme sukupolvien ajan. Vanhempani viettävät siellä paljon aikaa, vaikka liikeasioiden takia he kyllä joutuvat pitämään asuntoa myös mantereella ja asumaan välillä pitkiäkin aikoja kaupungissa.”

“Ovatko vanhempasi siis yrittäjiä?”

Gina teki kädellään torjuvan eleen.

“Pikemminkin teollisuusmagnaatteja. Sukumme on ollut mukana vaateteollisuuteen ja muotiin liittyvissä bisneksissä niin kauan kuin kukaan jaksaa muistella ja kertoa. Pidän kovasti lopputuotteista, mutta muutoin liike-elämä ja perheen yhtiöt eivät minua juuri kiinnosta.”

Gina piti tauon ja naurahti itsekseen.

“Vaikka on tietysti totta, että jos niitä ei olisi, en minäkään olisi nyt täällä”, hän myönsi ja siemaisi juomaansa.

“Mitä sinä sitten haluaisit tehdä?” kysyin.

Ginan kasvoille nousi miettelias ilme.

“Sitä en ole tainnut vielä keksiä. Olen kiinnostunut taiteista, valokuvauksesta ja monesta muusta asiasta, joissa voi hyödyntää luovuutta. En ole kuitenkaan löytänyt sellaista juttua, jonka varaan voisin oikeasti rakentaa uraa. Olisi kuitenkin mukavaa pystyä jättämään maailmaan oma jälkensä. Entä sinä sitten, mitä teet ja onko se sitä mitä haluaisit tehdä?”

Tämä oli tarkkanäköisesti aseteltu kysymys; muotoilin hetken aikaa vastaustani.

“Tällä hetkellä opiskelen yliopistossa kolmatta vuotta. Minä...”

“Olet amerikkalainen, eikö niin?” Gina keskeytti.

“Kyllä”, vastasin.

“Mistä päin?”

“Itärannikolta, pikkukaupungista nimeltä Fall River. Se sijaitsee Massachusettsin osavaltiossa. Olen sekä syntynyt että kasvanut siellä.”

“Missä opiskelet?”

“MIT:ssä, astrofysiikkaa. Kolmatta vuotta, kuten jo sanoin.”

“Miksi juuri astrofysiikkaa?”

Vaikenin hetkeksi etsiessäni oikeita sanoja. Tuntui oudolta olla näin nopeatahtisessa kuulustelussa koskien minulle tärkeitä aiheita. Toisaalta se oli mukavaakin, koska kuulustelijani oli ihminen, johon halusin tutustua mahdollisimman hyvin. Oli hienoa, että myös hän osoitti vastavuoroista kiinnostusta minuun.

“Tavoitteeni on, että minusta tulee astronautti. Se edellyttää pitkää ja perusteellista valmistautumista. On opiskeltava paljon ja pidettävä samanaikaisesti yllä fyysinen huippukunto.”

Gina vaikeni ja katsoi minua arvioivasti. Hänen virnistyksensä oli nyt poissa, ja tilalla oli aiempaa paljon vakavampi, suorastaan kunnioittava ilme. Hän oli huomannut asian olevan minulle tärkeä ja ehkä myös arvosti kunnianhimoista tavoitettani.

“Haluat siis päästä avaruuslentäjäksi”, hän lausui lopulta.

“Sehän tarkoittaa, että voisit joskus tulevaisuudessa itse ottaa sellaisia valokuvia, jollaisen juuri ostin.”

Se piti ilman muuta paikkansa.

“Periaatteessa kyllä, mutta ensimmäiseen avaruuslentooni menee parhaassakin tapauksessa vielä vuosia.”

Istuin Ginan kanssa tunnelmallisessa, ilmastoidussa kahvilassa osapuilleen kaksi tuntia hänen kanssaan jutellen ja kylmiä juomia nauttien; tilasimme niitä lisää kahdesti.

En yritä toistaa tässä kaikkia keskustelujamme enkä niitä varmaan muistaisikaan. Oleellista kuitenkin oli, että kun vihdoinkin maltoimme nousta jalkeille ja palata lomasaaren kuumaan iltapäivään, olin korviani myöten ihastunut tähän upeaan naisolentoon.

Gina ei ollut kaunis ainoastaan ulkoisesti; olin kahden yhteisen tuntimme aikana viehättynyt myös hänen optimistiseen, älykkään leikkisään persoonaansa ja hyväntahtoiseen vaikkakin hetkittäin pirulliseen huumorintajuunsa.

Olin myös aivan varma, että ihastus oli molemminpuolinen. Ei ole kovin yleistä, että tapaa ihmisen jonka kanssa kaikki klikkaa, mutta kun niin tapahtuu, sen myös tuntee. Sellainen asia ei analyysijä kaipaa.

En siksi ollut vähääkään huolissani, kun astuttuamme takaisin kuumalle kadulle Gina sanoi, että hänen pitäisi palata vanhempiensa huvilalle. Se ei ilmiselvästi ollut mikään huonosti keksitty tekosyy päästä minusta eroon. Nainen hellemekossa ei sen sanottuaan ottanut ainoatakaan askelta minusta pois päin, vaan jäi odottamaan reaktiotani.

“Milloin tapaamme uudelleen?” kysyin.

Gina epäroi vain ohikiitävän hetken.

“Vanhempani ovat kutsuneet tänne illaksi ystäviä huvilalle. Siellä on syötävää, juotavaa ja musiikkia. Paljon mielenkiintoisia ihmisiä, joita tavata. Ehkä haluaisitte tulla sinne?”

“Haluaisimme? Siis minä ja perheeni?”

Gina vaikutti hiukan vaivautuneelta.

“Niin. Silloin voisimme tavata uudelleen. Olisi hyvä, jos koko perheesi tulisi, koska jos pelkästään sinä tulisit, se kiinnittäisi tarpeettomasti vanhempieni huomion. Me olemme kuitenkin tavanneet ensi kertaa vasta... kaksi tuntia sitten, ja he ovat vähän vanhanaikaisia näissä asioissa.”

Nyökkäsin ja hymyilin Ginalle.

“Se kuulostaa täysin järkeenkäyvältä, eikä minulla ole mitään sitä vastaan.”

Gina avasi käsilaukkunsa ja kaivoi sieltä esiin pienen punaisen kortin, joka oli suunnilleen luottokortin kokoinen mutta jonkin verran paksumpi ja tehty punaisesta muovista. Hän ojensi kortin minulle.

“Näyttäkää tätä portilla, se on tarkoin vartioitu. Sisään ei pääse ilman että näyttää tämän kutsun.”

Otin erikoiselta näyttävän punaisen kortin käteeni. Tämä oli ensimmäinen kerta sitten tapaamisemme, kun tilanne tuntui minusta hiukan oudolta. En kuitenkaan jäänyt miettimään asiaa sen tarkemmin. Jos tämän kortin näyttämällä pääsisin viettämään iltaa Ginan kanssa, olisin täysin tyytyväinen.

“Huvilamme on helppo löytää, jos vain alun perin löytää oikealle tielle. Kaupungin länsilaidalla pääkadulta erkaneva Via Casiraghi ei johda minnekään muualle kuin huvilamme pääportille.”

Seurasi hetkellinen hiljaisuus. Meidän oli tullut aika erota, mutta kumpikaan ei halunnut ottaa ensimmäistä askelta. Gina katsoi hetken aikaa ujon oloisena jalkoihinsa. Sitten hän kohotti päätään ja otti hiukan epävarman katsekontaktin. Minä kohotin oikeaa kättäni ikään kuin olisin ollut aikeissa kätellä, minkä sijaan kosketinkin hellästi Ginan käsivartta.

Gina pysähtyi hetkeksi kuuntelemaan kosketustani. Sitten hän sulki silmänsä, otti askeleen minua kohti ja levitti käsivartensa. Minä tein samoin. Ensimmäinen halauksemme oli lyhyt, mutta täynnä tunnetta.

“Olen iloinen siitä, että tapasimme”, Gina sanoi.

“Toivottavasti näemme illalla”, hän lisäsi irtauduttuaan minusta.

“Tulemme kyllä”, vastasin täynnä odotusta.

Erosimme toisistamme hyväntuulisesti vilkuttaen.

Nuori amerikkalainen opiskelija tutustuu Välimeren lomamatkallaan paikalliseen kaunottareen. Eronnut keski-ikäinen mies saa yllättävän mahdollisuuden uuteen onneen suomalaisessa yliopistokaupungissa. Odottamaton tapahtuma tekee toisen suomalaismiehen helteisestä kesälomasta hiuksia nostattavan jännitysnäytelmän. Kaukaiseen tähtijärjestelmään matkalla olevassa avaruusaluksessa puhkeaa erikoislaatuinen kapina. Floridassa asuva menestyskirjailija päätyy auttamaan pulassa olevaa ulkomaalaista naista.

Viiden mielikuvituksellisen rakkaustarinan kokoelma sijoittaa henkilöhahmonsa vuoroin maan päälle, vuoroin avaruuteen. Rakkauden alkuvaiheen huumaa kuvaavien tarinoiden teemat ovat paikoin erittäin provosoivia. Niitä yhdistää toisen ihmisen läheisyyden kaipuu ja toivo kestävästä onnesta ihanteellisen kumppanin rinnalla.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi